

Fodor Anikó

Csábít

Furcsa érzéseknek tömkelege,
a szívnek kapuján dörömbölve
próbál utat keresni, befele.
A zavaróan rég üres, nincsbe.

A régmúlt kopogtat ott, üvöltve,
múltadat hívva, fázón remegve
kérelek, engedd be, egyetlen percre.
Emlékek tavában elsüllyedne.

Megfulladna benne, elrévedve
megannyi szerelmes ölelésben,
megadná magát: neked. Könnyezve,
jelenedben a múltat szeretve.

A puszta sivárságba ereszd be!
Vezesd a kiszáradt tómederben,
porlepte évek közt terelgetve
keress vele, búcsúzó szerelmet.

Ne fázson, kabátjával terítsd be,
engedd, hadd vigye el, mi kell. Messze.
Zárja szíved kapuját! Menesztve
Őt, légy ismét önmagad. Lélegezz!

Az évszakok körforgása

Könnyű sálat kerít magára a nyár,
itt-ott még érzem simító melegét,
bőröm a fényel hál. Melege átjár.
Már szalad. Érti a télnek delejét.

Piruló arcán a vágy: rózsát csokol, s
feladja sokszínű selyem köntösét.
Őszbe keringőzi a nyarat. Bókol.
Szirmokat szór, Cinóbernek vörösét.

A delejes herceg? Zord tél királya.
Szívének bugyrában szerelem remeg.
Fényes zúzmarába vonja vigyázva
kedvesét. Szerelmük szövök istenek.

Testükből a tavasz szül édes áldást.
Bölcsőben ringat új virágszirmokat.
Lágy este gyújt szentjánosbogár lámpást,
majd a nyár ismét csábítón hívogat.

Csillagpor

Sötétségnek fényes csillagtengere között,
hová üdvözült lelked oly rég elköltözött,
oda nyitom kapumat, hívó gyertyafénnyel.
Ott halk imát mormolok érted, üdvözléggel.

Szellemed elkísér a létnek viharában,
szomjazom életed itt e rút igazságban.
Testtelen burokba vont lényed fényben
ragyog,
gyötört szívem könnyét főhajtással tagadom.

Kereslek bárhol, hol Isten ujjával rajzolt
csillagport neked, mutatva utadat. Lángolt
az őszi égnek szurokfekete palástja,
az Úr hívó szavára. Vágyom oltalmára.

Mécsesek titkos világa rejti az anyát,
apát s korán vesztett gyermekek angyal arcát.
Lángja kiáltja édes érzések magányát
a nincsnek. Az öröklét széttárja fény szárnyát.

Nyugszik szívem, hisz magamba temetve
viszlek
lelkem ragyogásában, örök, izzó hitnek
nehéz napokra, ha szűken mérik az áldást,
fáklyának, hogy megtaláljam Isten országát.

Választás

Lehetsz a kezdet
harmatcseppes szívemen,
a sorsom enyém.

Ébredés

Oly édes àlmom,
tolvaj reggeli fényben
ékszernek tetszik.

Bennem él...

Sikolt belőlem!
Torkom szottyadt bőréből
ifjúság tüze.

Perzselj!

Csókolj hát! Muszáj, itt, ebben a pillanatban.
Őrülten ölelj! Szoríts vadul, egyre jobban,
csókolj! Csókolj százszor!
Egy bormámoros este emléke lesz
testünknek a gyönyörű veszte.

Levetkezem. Lecsúsztatom magamról lassan,
lázadó sikolyom selyem köntösét, halkan.
Figyellek, igézek. Buján csábít a testem.
Hozzád bújva, reszketve csókollak.
Láss engem!

Öleld át ziháló, mezítelen kebleim!
Feledtesd, ne féljem többé önnön terheim.
Simíts! Harapj vadul, mintha nem lenne
holnap, érints meg!
Bárhol, a kételyek már elfogytak.

Félhomályos szobában sóhajtásunk sikít,
A csendben vádolhatna is, de itt nem számít.
Csak a most van, csak te létezel a szememben
Perzselj!
Égjen tüzed minden apró erebben.

Ha majd minden csontom olvad a
szenvedélyben,
tarts meg engem az érzéseknek fellegében.
Csókolj hát! Muszáj, ott, abban a pillanatban.
Őrülten ölelj! Szoríts vadul, egyre jobban.

Gyötrő szerelem

Szoríts erősen, úgy ölelj ha nem kérem,
míg háborog zaklatott lelkem; haragos.
Ellöklek magamtól, ne engedd! Küzdj értem.
Eressz, ha már öllek, mert úgy akarom!

Hallgasd szavam, békíts, mikor rád kiáltok,
védj, óvj, ha indulatból szíved szaggatom.
Egy pillanatra gyűlöllek tán. Elbukok
szerelmed harcában, csókolj, úgy akarom!

Üvölts, hogy nyugodjak hangod súlya alatt,
emelj szót, míg már csak a kételyt hadarom.
Sikoltva tagadlak meg. Ne hagyj magamra,
zárj szívedbe míg félek, mert úgy akarom!

Adj még, vérző szívemnek kell a féktelen:
erővel szeress, uraljon az oltalom.
Rajongva szeretlek majd, hitem végtelen;
csókodban olvad szívem, mert úgy akarom

Fohász

Adja Isten, hogy legyen
holnap is egy kenyerem.
Kosaramban hús és méz,
nem sok, csak mi nem nehéz.

Adja Isten, hogy legyen
pitymallat a réteken.
Sétámhoz egy vándorbot,
hús dér mellé jó napot.

Adja Isten, hogy legyen
mindig derűs gyermekem.
Kerülje bú és bánat,
Kapjon száz gyertyaszálat.

Adja Isten, hogy legyen
boldogság és szerelem.
Az ember gonosz vétke
ne öljön, legyen béke!

Adja Isten, hogy legyen
gyermek szemben kegyelem.
megbocsátás, irgalom,
múljon el a fájdalom.

Adja Isten hogy legyen
még hajnalom féktelen.
Karjaid közt melegség,
csókod ezer, nekem még.

Adja Isten, hogy legyen
hosszú életed velem.
Kíméljen betegségtől,
Istennek kegyelméből!

Fénykép

Megkopott idő.
Simára gyűrt papírkép,
ráncában élek.

Szarka, barázda.
Tükrében létem napja
valaha volt én.